

РЕШЕНИЕ

№ 1512

гр. София, 24.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО III ВЪЗЗИВЕН БРАЧЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на двадесет и седми февруари през две хиляди двадесет
и трета година в следния състав:

Председател: Любомир Луканов

Членове: Клаудия Р. Митова
Десислава Ст. Чернева

при участието на секретаря Ирина Ст. Василева
като разгледа докладваното от Любомир Луканов Въззивно гражданско дело
№ 20221100506108 по описа за 2022 година

Производството е по реда на Част втора, Дял втори, Глава двадесета от
Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

Образувано е по въззивна жалба на ищеца В. П. Н., действащ чрез адв. Н. Х. К.
от САК, срещу съдебно решение № 20012535 от 11.02.2022г., постановено по гр. дело
№ 75205/2019г. по описа на СРС, III ГО, 83 с-в, с което са отхвърлени исковете,
предявени срещу Г. М. А.. Решението се обжалва изцяло.

В жалбата са развити оплаквания за неправилност на постановеното решение
поради допуснато нарушение на материалния закон, съществено нарушение на
съдопроизводствените правила и необоснованост, като не са направени
доказателствени искания.

С обжалваното решение № 20012535 от 11.02.2022 г. по гр.д. № 75205/2019 г. на
Софийски районен съд, III ГО, 83 състав, са отхвърлени като неоснователни следните
искове, предявени от В. П. Н. срещу Г. М. А.:

1) иск с правно основание чл. 23, ал.2 от СК (за частична трансформация на
лично имущество), с който се иска да бъде признато за установено, че ищецът е
собственик на част, равняваща се на 30 000 лева, представляващи лични средства,
вложени в закупуването по време на брака на страните на недвижим имот -
АПАРТАМЕНТ № 32, представляващ самостоятелен обект в сграда с идентификатор
68134.4358.462.1.32 в кадастралната карта и кадастралните регистри (КККР), одобрени
със заповед № РД-18-14/06.03.2009 г. на ИД на АКГГ, със застроена площ от 51.91 кв.
м., състоящ се от една спалня, всекидневна с трапезария и кухненски бокс, баня с
тоалетна, антре с коридор, складово помещение и балкон, който апартамент е

разположен на пети етаж, четвърти надпартерен от жилищна сграда, находящ се в гр. София, р-н *****, ж. к. „***** - 8“, ул. „***** построена върху УПИ IV-1505 1508, кв. 35г, нов кв. 35а, по регулационния план на гр. София, местност „***** - 8“, който поземлен имот е нанесен в ККР като поземлен имот с идентификатор 68134.4358.462 и

2) иск с правно основание чл. 21, ал. 4 от СК, с който се иска да бъде признато за установено по отношение на ответницата липсата □ на принос за останалата част от описания по-горе имот.

В открито съдебно заседание въззивникът, чрез пълномощниците си, поддържа въззивната жалба и пледира за уважаването □. Претендира разноски по представен списък.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК не е подаден отговор на въззивната жалба от въззиваемата Г. М. А..

В открито съдебно заседание въззиваемата страна, чрез пълномощника си оспорва жалбата и пледира за оставяне в сила решението на районния съд. Претендира разноски по делото и представя списък по чл. 80 от ГПК.

Във въззивното производство не са събрани нови доказателства.

Софийски градски съд, в настоящия си състав, като обсъди събраните по делото доказателства, становищата и доводите на страните, съгласно разпоредбата на чл. 235, ал. 2 от ГПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Воззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 от ГПК, от ищцовата страна, имаща правен интерес от обжалването и е насочена срещу подлежащ на възивно обжалване по силата на чл. 258 от ГПК валиден и допустим съдебен акт. Дължимата за въззивното производство държавна такса е внесена. Съдът приема, че въззивната жалба е редовна и допустима, поради което следва да се разгледа по същество.

Съгласно нормата на чл. 269 от ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата, с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – съгласно тълкуването в т.1 от ТР № 1/09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Настоящият спор не попада в двете изключения, поради което въззивният съд следва да се произнесе по правилността на решението само по наведените оплаквания в жалбата.

Първоинстанционното решение е валидно, тъй като не е постановено в нарушение на правни норми, които регламентират условията за валидност на решенията – постановено е от съд с правораздавателна власт по спора, в законен състав, в необходимата форма и с определеното съдържание.

Воззивната инстанция приема, че обжалваното решение е и допустимо, тъй като са били налице положителните предпоставки и са липсвали отрицателните за предявяване на исковата молба, а съдът се е произнесъл именно по исковата молба с която е бил сезиран, поради което няма произнасяне в повече от поисканото.

Разгледана по същество, въззивната жалба е неоснователна.

1. По предявения иск с правна квалификация чл. 23, ал. 2 от СК.

Софийският градски съд, в настоящия си състав, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на обжалвания съдебен акт намира, че доводите на въззивника касаят допуснати от

първата инстанция нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост.

Наведените с въззивната жалба доводи за неправилност на решението, са неоснователни.

Предмет на разглеждане е положителен установителен иск с правна квалификация чл. 23, ал. 2 от СК. Според приложимата норма на чл. 23, ал. 2 от СК когато вещните права са придобити отчасти с лично имущество по ал. 1, лично притежание на съпруга е съответна част от придобитото, освен ако тази част е незначителна. А в чл. 23, ал. 1 от ГПК е прието, че лични са вещните права, придобити по време на брака изцяло с лично имущество.

По отношение на иска за частична трансформация на лично имущество ищецът е изложил твърдения, че недвижим имот - апартамент № 32, представляващ самостоятелен обект в сграда с идентификатор 68134.4358.462.1.32, е придобит по време на брака, но има частична трансформация на лично имущество, притежавано от него, тъй като имотът е закупен от него през време на брака с бившата му съпругата – ответница в първоинстанционното производство и въззиваема страна във въззивното производство, но частично с негови лични средства в размер на 30 000 лв. За произхода на сумата твърди, че частта от 4 000 лв. е получил от баща му, като дарение; от брат му е получил дарение в размер на 20 000 лв., а сумата от 2 500 евро (или равностойността в лева по фиксинга на БНБ - 4 889.75 лева) е получил от продажба на личен автомобил и резервни части за него, които средства от 30 000 лв. са лично имущество на ищеца. Поради изложеното ищецът твърди, че е преобразувано негово лично имущество в придобиването на процесния недвижим имот, закупен по продажна цена, посочена в нотаиалния акт за покупко-продажба в размер на 42 100 евро (равностойността в лева по фиксинга на БНБ - 82 340.44 лева).

Фактическата обстановка по делото, установена въз основа на събраните пред първоинстанционния съд доказателства, е описана вярно в обжалваното решение, поради което и на основание чл. 272 от ГПК въззивният състав препраща към мотивите на първоинстанционния съд.

Съобразявайки задължителната съдебна практика (решение № 643/12.10.2010 г. по гр. д. № 1246/2009 г. на ВКС, IV-то г. о., решение № 154/31.08.2012 г. по гр. д. № 746/2010 г. на ВКС, I-во г. о., решение № 346/25.11.2011 г. на ВКС по гр. д. № 1387/2010 г., III-то г. о., и др.) въззивният състав дължи да изложи и необходимото съдържание на мотивите към решението си.

Страните по делото не спорят и е установено по делото, че с решение № 117 от 14.10.2019 г., постановено по гр. д. № 301/2019 г. по описа на РС – гр. Сливница, III-ти състав, бракът им е прекратен с развод по взаимно съгласие. Не спорят, че бракът е бил сключен на 16.05.2015 г., като действащ помежду им е бил имуществен режим на общност. Собствеността на процесния имот е възмездно придобита на 30.03.2017 г. по силата на договор за покупко-продажба, обективиран в нотариален акт за покупко-продажба № 54, том I, рег. № 8218, дело № 39/2017 г. на нотариус А.Н., с рег. № 558 на НК, с район на действие РС – гр. София. Страните не се спорят също, че са преминали към имуществен режим на разделност, считано от 06.12.2017 г., което се установява от неоспореното писмено доказателство - Удостоверение с изх. № 20190424155538/24.04.2019 г., издадено от Агенция по вписванията, Служба по регистрация (лист 34 от делото на СРС).

В съответствие обвързващата съда материална доказателствена сила на нотариалния акт по представения договор (арг. от чл. 179, ал. 1 от ГПК) въззивният съд приема извод, че на 30.03.2017 г., ищецът по силата на възмездна сделка е придобил

собствеността върху недвижим имот с адрес: гр. София, ж.к. ***** 8, ***** – за което е съставен нотариален акт за покупко-продажба № 54, том I, рег. № 8218, дело № 39/2017 г. на нотариус А.Н.. Следва да се приема, че на 30.03.2017 г. описания имот е придобит в собственост от страните при покупна цена от 42 100 евро – видно от отразеното в нот. акт. Не е спорно, че цената е платена от купувача В. П. Н..

По делото са представени платежни нареждания за банкови преводи в периода от 20.01.2016г. до 29.03.2017г., с наредител В. П. Н. и получател „Земеко“ ЕООД – продавач по сделката, както и копия на фактури с доставчик същото дружество, от които се установява, че изплащането на цената на процесния имот, е направено преди сключване на прехвърлителната сделка, т.е. в периода когато между страните е действал имуществен режим на общност. Релевантно за спора е произходът на средствата, а предвид законовата презумпция за съвместния принос, която следва да бъде съобразена до доказване на противното, то плащането от единия съпруг, както и обстоятелството, че само този съпруг е посочен в акта за собственост, не води до извод, че имотът е придобит в собственост само от този съпруг.

Приетото от първата инстанция писмено доказателство договор за потребителски кредит от 10.05.2018 г. (лист 174-183 от делото на СРС), е неотнормимо към спора, тъй като това облигационно отношение е възникнало след като вече е придобита собствеността, т.е. платена е цената от 42 100 евро, а и страните са преминали към имуществен режим на разделност. Същевременно в чл. 1 от договора е отразено, че кредитът е отпуснат на кредитополучателя В. П. Н. и ще бъде ползван за потребителски нужди, без да се конкретизира дали кредитната сума ще послужи за извършването на ремонт и/или обзавеждане на процесния ап. № 32, каквито твърдения в тази посока са наведени от ищеца. Не са представени други доказателства, от които да се установи разходването на сумата по кредита, поради което не може да бъде направен еднозначен извод, че кредитната сума е послужила за извършване ремонт и/или обзавеждане на процесния имот.

Твърдението на ищеца, че ремонтът на апартамента е извършен със средства от потребителския кредит, съдът намира същото за недоказано. Нито от договора за потребителски кредит, нито от други доказателства по делото се установява, че сумата, отпусната по кредита е послужила за извършването на ремонт и/или обзавеждане на процесния имот. Действително целта на кредита е задоволяване на потребителски нужди, но такива потребителски нужди могат да бъдат от всякакъв друг характер (напр. разходи за пътуване в чужбина, даване заем на трето лице и т.н.). По-голямата част от разходните документи за закупени електроуреди са с дата предхождаща договора за потребителски кредит, а представените договори за поръчка на проектиране, изработка и монтаж на стъклопакет са на стойност много по-ниска от отпусната по кредита сума. Други доказателства в подкрепа на това твърдение на ищеца, не са представени.

За твърдяната продажбата на личен автомобил на ищеца, не са сочени доказателства, установяващи собствеността на продадения автомобил, а също така и доказателства за извършената продажба (в представения по лист 75 от делото на СРС договор от 16.10.2017г. ищецът е купувач, а не е продавач). В този смисъл и това твърдение на ищеца-въззивник е недоказано.

Видно от представената служебна бележка за месечни доходи с изх. 3 477/13.11.2019 г. от работодателя на въззивника – МВБ Т.ЕБ. Б. АД, ЕИК ***** за периода от м.10.2012 г. до м.10.2019 г., В. П. Н. е получил брутен доход от трудови възнаграждения и приравнени на тях правоотношения в общ размер от 426 053.48 лв., а нетният доход е 359 191.21 лв., който доход съдът приема, че е осигурявал за него и семейството му жизнен стандарт над средния за страната. Следва, че ищецът –

въззивник в производството е разполагал с достатъчно средства за придобиването на процесния недвижим имот (без да се налага ползване парични средства по договори за заеми от роднини или да се разпорежда възмездно с движимите си вещи), както и за извършването на ремонт и/или обзавеждането му. Доходите, получени като възнаграждение за труд представляват лично имуществено право, но когато с тях се придобие в собственост вещ, същата е СИО, доколкото страните все още не са избрали режим на имуществена разделност, а бракът им не е прекратен. Съвместният принос се предполага до доказване на противното и докато единият съпруг е вложил финансови средства, другият съпруг може да не е участвал със средства, но да е полагал грижи за децата и да е участвал с работа в домакинството (арг. от чл. 21, ал. 2 от СК). Последното е в съответствие и с разпоредбата на чл. 17 от СК, която въвежда като задължение на съпрузите за полагането на общи усилия съобразно възможностите, имуществото и доходите си да осигуряват благополучието на семейството.

По отношение на дарените суми за които са изложени твърдения, че са лично имущество на ищеца за придобиване на недвижимия имот, като доказателство са представени два броя декларации, с нотариална заверка на подписите от дата 19.12.2019 г., подписани от П. Н. Н. и Н. П. Н. (лист 36-37 от делотона СРС), за които не се спори, че са съответно баща и брат на В. П. Н.. В декларацията си бащата - дарител посочва, че е дарил сумата от 4000 лв. на сина си В. с цел да му послужи за закупуването на апартамент в гр. София. В декларацията на Н. П. Н. се сочи, че е дарил в периода от 20.12.2016г. до 07.03.2017г. сумата от 20 000 лв. за закупуването на апартамент в гр. София, ж.к. „***** – 8“. Съдебният състав съобрази, че декларациите са с достоверна дата, предхождаща предявяването на разглеждания иск с една седмица. Доколкото се твърди, че сумите са дарени на ищеца с цел закупуването на процесния имот през м. 03. 2017 г., а декларациите са съставени непосредствено преди предявяването на иска в съда и сочат на факти, осъществили се в по-ранен момент, съдът приема, че същите са създадени за нуждите на разглежданото съдебно производство. Отделно от изложеното представените декларации имат характер на свидетелски показания, дадени в писмена форма, преди началото на съдебното производство и същите не следва да се кредитират съда, тъй като не са дадени по предвидения в ГПК ред.

В първоинстанционното производство са събрани и гласни доказателствени средства, чрез свидетелските показания на Н. П. Н. - брат на ищеца, които са допустими с оглед нормата на чл. 164, ал. 1, т. 3 от ГПК. Договорът за дарение на парични средства по правило е неформален договор – чл. 225 от ЗЗД. За доказването на договора, включително предаване на сумата, доколкото това е елемент от фактическия състав на сключването му, важат ограниченията по чл. 164, ал. 1, т. 3 от ГПК, когато договорът е на стойност по-голяма от 5000 лв. (твърди се да е дарена сума от 20 000 лв.), но съгласно процесуалната разпоредба налице е изключение от недопустимостта на свидетелските показания, когато договорът е сключен между роднини по права линия (твърди се договорът да е сключен между братя). Ето защо свидетелските показания за установяване съществуването на договора за дарение на сумата от 20 000лв. не са недопустими. Св. Н. заявява в показанията си пред съда, че е дарил на брат си пари в размер на 20 000 лв., като целта била заплащането на последната вноска от предварително капарирания от ищеца апартамент в *****.

При преценка на свидетелските показания съгласно чл. 172 от ГПК съдът взе предвид роднинската връзка на свидетеля с ищеца, която сама по себе си не е основание показанията на свидетеля да се считат за недостоверни. Отчитайки вероятността този свидетел да е заинтересован в полза на ищеца, законът и съдебната практика приемат за необходимо същите да бъдат преценявани с оглед всички други

доказателства по делото (в същия смисъл е решение № 457 от 06.08.2010 г. по гр. д. № 477/2009 г. на ВКС, ГК, I ГО и мн. др.). Доколкото по делото не са събрани други убедителни доказателства в посока, че сочените с исковата молба суми са дарени на ищеца от неговите баща и брат, съдът не следва да ги кредитира, тъй като проади спецификата на близките родствени отношения, документирането на сделки между цитираните лица би била изключение. В случая не е налице такова документиране, а представените декларации представляват нарочно създадени частни документи, целящ удостоверяването на изгодни за страната факти. Последното може да се използва недобросъвестно за неосъществили се факти от обективната действителност. Според настоящия съдебен състав показанията на свидетеля Н., за факти в полза на ищеца, не е достатъчно да установят твърдението за извършено дарение в размер на 20 000 лв., а още по-малко от показанията може да се обоснове извод, че именно тази сума е послужила на ищеца за извършени плащания по сделката за закупуването на описания имот – ап. № 32. В този смисъл съдът не приема за доказани при условията на пълно и главно доказване, твърденията на ищеца за придобиването на средства по дарение в общ размер от 24 000 лв., както и от сделка по продажба на личен автомобил в размер от 2 500 евро. Съдът намира за недоказан личния произход на част от средствата за придобиване на недвижимия имот с адрес: гр. София, ж.к. ***** 8, ***** – за което е съставен нотариален акт за покупко-продажба № 54, том I, рег. № 8218, дело № 39/2017 г. на нотариус А.Н..

Макар крайният извод на първата и въззивната инстанции, да съвпада като правен резултат, въззивният съд не споделя мотивите на първоинстанционния съд, който приема, че между страните е уреден въпроса относно имуществените отношения със сключеното на споразумението по чл. 51 от СК в рамките на бракоразводното дело, т.е. че страните са уредили тези отношения съгласно избрания режим на разделност, както и извода, че е без значение характера на вложените средства и въпросът не подлежал на пререшаване.

Видно от приетото като доказателство бракоразводно решение (лист 40-41 от делото на СРС), в т. 9 от споразумението по чл. 51 от СК, страните са посочили, че между тях действа режим на разделност, поради което със споразумението те не уреждат имуществените си отношения по повод на придобитото по време на брака имущество. Съдът намира, че така изложеното съгласие не представлява уреждане на имуществените отношения по повод придобитото по време на брака имущество, а признание на факт от обективната действителност, за който страните не спорят. В тази връзка съдът съобрази задължителните указания, дадени с Тълкувателно решение № 3 от 29.11.2018 г. по т. д. № 3/2015 г. на ВКС, ОСГК, според мотивите на което: „Когато в споразумението съпрузите са изразили воля какви са квотите им в съсобствеността, предвиденото в чл. 9 и чл. 20а от ЗЗД и законовата възможност за вещно-транслативен ефект на споразумението с решението за развод, изключват в следващ исков процес да се установи пълна трансформация на лично имущество или различни квоти. Когато квотите на бившите съпрузи не са посочени, споразумението не възпрепятства възможността в следващ исков процес да бъде разгледан въпросът за различните (неравни) дялове в съсобствеността. Такова споразумение не потвърждава, нито отрича презумпциите от чл. 27 СК от 1985 г. (отм.), а сега чл. 28 СК от 2009г.“. В настоящия случай въззивният съд приема, че в споразумението си по чл. 51 от СК страните не са взели отношение относно квотите на притежаваното от тях имущество, придобито по време на брака, а само са потвърдили, че помежду им е действал режим на имуществена разделност.

След като е установено, че процесният ап. № 32 е придобит по време на брака при действащ режим на имуществена общност – през м. 03. 2017г., то с постановяване

решението по развода СИО е прекратена, като вещното право по отношение на този имот се трансформира в обикновена съсобственост при равни квоти между бившите съпрузи. Следва, че ап. № 32 е престанал да бъде СИО и бездяловата съсобственост се е трансформирала в обикновена съсобственост при равни дялове между съсобствениците. Избраният през време на брака режим на разделност има действие *ex nunc* (за в бъдеще) и не засяга придобитите вещни права преди 06.12.2017г. Посоченото в т. 9 от споразумението по чл. 51 от СК не изразява воля по отношение на квотите на трансформираната в обикновена съсобственост имуществена общност, поради което няма пречка да бъде разглеждан и пререшен въпроса за различните дялове в съсобствеността, в случай, че бъде доказана исковата претенция на страната, която твърди трансформацията.

За пълнота следва да се посочи, че исковете по чл. 23, ал. 1 и ал. 2 от СК са установителни иски, чрез които се преодолява презумпцията на чл. 28 от СК за имуществена общност по отношение на придобитото по време на брака имуществено право. В хипотезите на установителните иски по чл. 23, ал. 1 и ал. 2 от СК не попадат обстоятелствата, свързани с приноса на другия съпруг чрез работа в домакинството и грижи за децата, тъй като критерият за преобразуването на лично имущество е изцяло обективен - изследва се характерът на вложените средства. Приносът в придобиване на имуществото чрез участие в домакинството и грижи за децата е от значение за иска по чл. 29, ал. 3 от СК *при определяне на по-голям дял от общото имущество* (виж определение № 7 от 14.01.2022 г. по гр. д. № 2377/2021 г., Г. К., I Г. О. на ВКС). Приносът в установителните иски по чл. 23 от СК, следва да се изразява *в участие при набирането на средствата*, с които е придобита собствеността, а за установяване какъв е произходът на средствата, вложени за закупуването на имота, са допустими всякакви доказателствени средства – в този смисъл са решение № 218 от 01.02.2016 г. по гр. д. № 1872/2016 г. на ВКС, I г. о., решение № 8 от 15.02.2019 г. по гр. д. № 1314/2018 г. на ВКС, II г. о., решение № 90 от 06.07.2018 г. по гр. д. № 3066/2017 г. на ВКС, II г. о. и др.

При съвкупната преценка на доказателствата въззивният съдебен състав приема, че иска по чл. 23, ал. 2 от СК е недоказан, поради което го отхвърля, като неоснователен.

2. По предявения иск с правна квалификация чл. 21, ал. 4 от СК.

Нормата на чл. 21, ал. 4 от СК постановява, че искът за липса на съвместен принос може да се предяви от: 1. съпруг по време на брака или след неговото прекратяване и 2. наследник на съпруг.

В исковата молба ищецът твърди, че останалата част от недвижимия имот - АПАРТАМЕНТ № 32, представляващ самостоятелен обект в сграда с идентификатор 68134.4358.462.1.32, е придобита с негови лични средства, представляващи доходи от положен труд по трудово правоотношение, а за извършването на ремонтните дейности по апартамента бил изтеглил кредит, който сам погасил изцяло. Твърди, че ответницата не е полагала грижи за домакинството, а грижите за децата се осъществявали преимуществено от него и родители му.

Ответната страна оспорва твърдението, че не е полагала необходимите грижи за децата и семейството.

Въззивният състав намира за недоказан и предявения иск с правно основание чл. 21, ал. 4 от СК, като съображенията за това са следните:

Съгласно нормата на чл. 21, ал. 2 от СК съвместния принос може да се изрази

във влагане на средства, на труд, на грижи за децата и в работата в домакинството. Следва, че законът зачита всяка форма на грижа за благополучието на семейството, като по отношението на съвместния принос слага знак за равенство помежду им (не като материално измерима стойност). Отчита се, че при разпределението на функциите между съпрузите, когато единият полага грижи за домакинството осигурява възможност на другия да работи пълноценно и да придобива по-големи доходи, които да покриват нуждите на семейството. В случай, че е установена която и да е от формите на грижа за семейството, се предполага, че има съвместен принос и придобитите по време на брака вещи ще се считат за общи при избран режим на имуществена общност. Следва да се има предвид, че при преценката за наличието на съвместен принос не е от значение кой от двамата съпрузи преимуществено полага грижите. Това е така, защото законът не изисква равен принос на двамата съпрузи. За да бъде оборена презумпцията за съвместен принос, *е необходимо да се докаже пълна липса на принос от страна на единия съпруг* (в този смисъл – ТР № 35 от 1971 г. на ОСГК на ВС, решение № 1314 от 1991 г., II ГО на ВС, решение № 31 от 1999 г., I ГО на ВКС. За да бъде уважен такъв иск, следва да се установи, че ответникът не е участвал в придобиването на дадена вещ, нито с пари и труд, нито с работа в домакинството, нито с грижи за децата.

От събраните свидетелски показания на св. Н. се установява, че грижи за децата са полагани и от двамата родители, както и от бабата и дядото по бащина линия. Св. Н. сочи в показанията си пред съда, че майката Г. М. А. е полагала грижи за децата по време на майчинството, като е била подкрепяна в грижите за децата от техния баща, както и от бабата и дядото по бащина линия. Св. Н. използва изразът „предимно“, което не изключва напълно грижата на ответната страна, макар и изразът да предполага грижата да е по-малка.

Същевременно се установява, че ответницата е работила през време на брака (видно от отразеното в копие на трудовата □ книжка – лист 58-67 от делото), което обосновава извод, че е допринасяла за благополучието на семейство и чрез влагането на средства от труд. Следва да се подчертае, че за уважаване на предявения иск е без значение размерът на доходите и/или обема на грижите, които е осигурявала/полагала ответната страна. Въззивният съд намира, че следва да бъдат кредитирани показанията на св. Н., касаещи презумпцията за съвместен принос, която не бе оборена от ищеца в съдебното производство с пълно обратно доказване, доколкото показанията на свидетеля съответстват на събраните писмени доказателства.

Видно от представената по делото справка от НОИ за П. Н. Н. (баща на ищеца) и Е.Л. Н.а (майка на ищеца) същите са осъществявали трудова дейност по трудово правоотношение през периода 01.01.2015 г. до 31.12.2018 г. Същото е относимо и за ищеца, доколкото в обстоятелствената част на исковата си молба, както и във въззивната жалба сочи, че се е „трудил много“, за да осигури комфорт и спокойствие за семейството си. Видно от представената служебна бележка, издадена от неговия работодател за периода от м. 10.2012 г. до м. 10.2019 г. на въззивника е начислено и е изплатено трудово възнаграждение за положен труд по трудови и приравнени на тях правоотношения. Последното обосновава извод, че грижите за децата на страните не са полагани единствено и само от ищеца и неговите родители поради обективни причини, а и от ответницата – майката на децата.

С оглед изложеното следва да се приеме, че презумпцията за съвместен принос не е оборена при условията на пълно обратно доказване.

При постановяване на обжалваното решение първоинстанционният съд е съобразил всички събрани и относими към спора доказателства. Поради съвпадането на изводите на двете съдебни инстанции, то следва, че първоинстанционното решение

е правилно. Обжалваното решение, като постановено при спазване на материалния и процесуалния закон, следва да бъде изцяло потвърдено.

По разносните съдът приема следното:

При този изход на спора право на разноски има само въззиваемата. Претендира се заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 300 лв., за което е представено доказателство за реално плащане в брой – бланков договор серия А, № 879888/12.12.2022г. (лист 24 от делото). Въззиваемата е представила списък с разноски, в който е вписала и направени разноски за първоинстанционното производство, но доколкото в първа инстанция не са претендирани разноски и възможността за искането им е преклудирана, въззивният съд не дължи произнасяне за тези разноски.

На въззивника не се дължат разноски и съдът оставя без уважение искането му, като неоснователно.

Така мотивиран, Софийски градски съд, Гражданско отделение, III въззивен брачен състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА съдебно решение № 20012535 от 11.02.2022г., постановено по гр. дело № 75205/2019г. по описа на Софийския районен съд, III Гражданско отделение, 83 състав.

ОСЪЖДА В. П. Н., ЕГН *****, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, да заплати на Г. М. А., ЕГН *****, сумата от 300 (триста) лева – разноски за адвокатско възнаграждение по въззивно гр. дело № 6108/2022 г. по описа на Софийски градски съд, Гражданско отделение, III въззивен брачен състав.

(ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на В. П. Н., ЕГН ***** за присъждане на разноски по въззивно гр. дело № 6108/2022г. по описа на Софийски градски съд, Гражданско отделение, III въззивен брачен състав, като неоснователно.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния касационен съд на Република Б., в едномесечен срок от връчване препис на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____